

když v důvodech svého rozhodnutí poznamenala, že doba jednoho měsíce od zastavení činnosti závodu v době jejího rozhodování ještě neuplynula. Tím není řečeno nic více, než že by zde musily býti jiné okolnosti, z nichž dalo by se souditi na zastavení činnosti závodu na dobu delší jednoho měsíce. V tom však není žádné nezákonnosti a stížnost je v tomto bodu bezdůvodná.

Otázka, zda jsou dány skutečnosti, z nichž lze in concreto usuzovati na vůli majitele závodu zastaviti činnost závodu na dobu delší jednoho měsíce, vymyká se ovšem z kognice tohoto soudu, neboť nejde tu o otázku právní, nýbrž o posouzení ryze skutkové, jež soud může přezkoumávati jediné s hlediska § 6 zákona o ss, tedy pouze potud, zda při zjišťování těchto skutečností nesběhla se vada řízení, zda úsudek úřadu ze zjištěných skutečností činěný není nelogický a zda není v rozporu se spisy. Stížnost v tomto směru skutečně vznáší námitku vadnosti řízení, uvádějíc, že rozhodčí komise se nepřesvědčila, že zastavení závodu nelze v daném případě pokládati za zastavení výroby na dobu delší jednoho měsíce. Než nehledíc k tomu, že takto formulovaná námitka není ve smyslu § 18 zák. o ss dostatečně konkretisována, neboť neuvádí, ve kterém směru rozhodčí komise měla potřebné šetření konati, není možno za zjištěného stavu věci stížnosti přisvědčiti. Podnět ke sporu vzešel z vyhlášky st-lčiny, již bylo dělnictvu oznámeno snížení mezd a zároveň vysloveno, že o těch zaměstnancích, kteří s novou úpravou mezd nesouhlasí, bude správa závodu míti za to, že samovolně z práce vystupují. Z této vyhlášky nelze nijak usuzovati na to, že by měla býti činnost závodu, třeba jen za určitých předpokladů, na určitou dobu zastavena. Z výsledku zástupce správy závodu před rozhodčí komisí, jak byl výše reprodukován, naopak vyplývá, že správa závodu s další činností závodu sama počítala. Rovněž z výpovědi zástupce správy závodu, který připustil, že dělnictvu bylo po zastavení práce oznámeno, že bude možno za 14 dní zase pracovati, nelze než usouditi, že v době, kdy závod byl zastaven, neměl majitel závodu úmyslu ponechatí závod v nečinnosti po dobu delší 14 dní. Proti všem těmto skutkovým zjištěním žal. úřadu nevznáší stížnost žádných námitek. Za této situace nelze však říci, že závěr žal. úřadu, že činnost závodu nebyla v kritické době zastavena na dobu delší jednoho měsíce, je procesně vadný.

Č. 11.516.

Z á v o d n í v ý b o r y : * Účast zástupce závodní správy při volbě závodního výboru nepřičí se ani zákonu o závodních výborech č. 330/1921 Sb., ani volebnímu řádu, vydanému nařízením č. 2/1922 Sb.

(Nález ze dne 31. října 1934 č. 16.707.)

V ě c: Vilém Sch. a Ervín P. v O. proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Děčíně o volbu závodního výboru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Proti volbě závodního výboru u firmy J. v P. podali dnešní st-lé námitku k rozhodčí komisi podle zákona o závodních vý-

borech v Děčíně a navrhovali, aby rozhodčí komise prohlásila volbu za neplatnou, ježto účastí zástupce podnikatele při volebním aktu porušeny byly předpisy volebního řádu a porušení toto mohlo mít podstatný vliv na volební výsledek. Nálezem z 28. dubna 1932 zamítla rozhodčí komise námitky st-lů jako bezdůvodné.

Stížnost, podaná proti tomuto rozhodnutí, rozvádějíc námitky, jež st-lé učinili proti volbě záv. výboru k rozhodčí komisi, vznáší na spor v podstatě jedinou právní otázku, zda totiž může při volbě záv. výboru býti ve volební místnosti přítomen zástupce záv. správy. Stížnost to popírá, vykládajíc § 15 nař. č. 2/1922 Sb. tak, že kromě členů volebního výboru mohou býti celému průběhu voleb přítomni pouze důvěrníci voličů, kdežto nař. rozhodnutí shodně se stanoviskem zúčastněné strany vychází především z § 5 nař. č. 2/1922, podle něhož má zástupce správy závodu právo zúčastnit se schůzí volebního výboru, a dovozuje, že i působnost volebního výboru během vlastního volebního aktu a skrutinia nejeví se ničím jiným, nežli schůzí výboru, již se má právo zástupce záv. správy zúčastnit, a nad to nespátřuje v konkrétním případě stížnosti důvod k prohlášení neplatnosti volby, ježto přítomnost zástupce správy závodu při volebním aktu nemohla mít podstatný vliv na výsledek volby.

Soud musil se přikloniti k názoru žal. úřadu.

Základní předpisy o volbě do záv. výboru obsahují §§ 11 až 19 zák. o závodních výborech č. 330/1921 Sb. Z těchto ustanovení vyslovuje především § 11, že členové záv. výboru a jejich náhradníci se volí přímou, tajnou volbou, a to podle zásady poměrného zastoupení, a dává — pokud jde o bližší ustanovení o způsobu voleb — zmocnění vládě, aby je vydala nařízením; to se stalo nařízením č. 2/1922 Sb., jehož článek II. (§§ 3 až 26) je nadepsán jako »volební řád«. Podle § 17 zák. provádí volby do záv. výboru volební výbor; i tu obsahuje zákon zmocnění pro vládu, aby složení výboru a způsob jeho řízení upravila nařízením. Vláda učinila tak rovněž ve zmíněném již volebním řádu (čl. II. nař. č. 2/1922 Sb.). Zásadní úpravu o stížnostech do způsobu provedení volby a jejího výsledku obsahuje konečně § 19 zák., jehož provedení na podkladě zmocňovací doložky § 32 zák. obsahuje § 25 nařízení. Podle tohoto § 25 je volba do záv. výboru neplatná, byla-li porušena ustanovení zákona nebo volebního řádu a mohla-li porucha mít podstatný vliv na výsledek volby. Stanoví tedy tento předpis dvě podmínky pro to, aby rozhodčí komise mohla prohlásiti neplatnost volby, jež obě musí býti splněny, totiž porušení zákona nebo nařízení a vedle toho i možnost, že právě toto porušení může mít vliv na výsledek volby. Při rozhodování o námitkách do způsobu provedení volby a jejího výsledku musí ovšem rozhodčí komise především si rozřešiti otázku, zda v konkrétním případě došlo k porušení zákona či volebního řádu, ježto úvaha o druhé podmínce výše zmíněné stává se aktuální teprve tehdy, bylo-li na jisto postaveno, že k porušení zákona či volebního řádu skutečně došlo.

V případě dnešní stížnosti zamítla rozhodčí komise námitky st-lů proti platnosti voleb především proto, že neshledala při provedení voleb žádného porušení ani zákona, ani nařízení. St-lé vyvozují ovšem z § 15 nař. č. 2/1922 Sb., že kromě členů volebního výboru připouští volební

řád toliko přítomnost důvěrníků. Než stížnost vkládá do citovaného § 15 smysl, jehož tento předpis nemá. Nejenom, že se v něm výslovně nepraví, že vedle volebního výboru smějí býti při volbě p ř í t o m n i t o l i k o důvěrníci, ale ani výkladem nelze z něho takový smysl vyvoditi, neboť předpis tento nevystupuje jako vyčerpávající úprava otázky, které osoby mohou býti volebnímu aktu přítomny.

Sluší naopak souhlasiti se žal. úřadem, že odpověď na spornou otázku jest hledati v § 5 nař. č. 2/1922 Sb. Podle druhé věty tohoto paragrafu má zástupce správy závodu právo zúčastniti se schůzí volebního výboru s hlasem poradním. Hned za touto větou následuje předpis o způsobu rozhodování volebního výboru. Má-li zástupce záv. správy právo zúčastniti se schůzí volebního výboru, pak nelze nahlédnouti, proč by neměl právo zúčastniti se činnosti volebního výboru při volebním aktu a skrutiniu. I při těchto fázích volebního řízení vystupuje volební výbor jako orgán povoláný k řízení volby a činí při tom závazná rozhodnutí. Tak rozhoduje o námitce proti totožnosti osoby voličovy a o námitce, že volič v den volby není oprávněn k volbě (§ 15 vol. řádu), o prohlášení volebního lístku za neplatný (§ 17), o rozdělení počtu mandátů (§ 19). Veškerá tato rozhodnutí činí volební výbor způsobem, který je stanoven v poslední větě § 5 vol. řádu, to jest ve svých schůzích. Je pravda, že volební řád v souvislosti s volebním aktem se o schůzi volebního výboru výslovně nezmiňuje, což se vysvětluje tím, že volební řád konání schůzí samozřejmě předpokládá ve všech případech, kdy volební výbor činí nějaké rozhodnutí jako sbor (a contr. aktů samotného předsedy volebního výboru), neboť volební výbor je orgán kolegiální, jehož tvorba vůle, není-li jiná forma výslovně připuštěna, může se díti právě jen ve schůzích jeho členů, jichž však podle výslovného předpisu § 5 vl. nař. zástupce správy závodu smí se účastniti.

Stížnost chce ovšem rozlišovati mezi schůzemi volebního výboru podle § 5 volebního řádu, jež se týkají přípravy voleb, a volbou samotnou, při které volební výbor již schůze v technickém slova smyslu nekoná. Stížnost také dovozuje, že přítomnost zástupce správy závodu na schůzích volebního výboru může míti smysl jedině při přípravách voleb, kdežto jeho přítomnost při volbě a skrutiniu znamenala by ovlivňování výsledku volby. Proti tomu sluší však uvážiti, že právě jako mohou zájmy správy závodu býti dotčeny přípravou volby (určením doby volby, výběrem volební místnosti) mohou býti dotčeny i při příležitosti volebního aktu samého (rozhodnutím o totožnosti osoby voličovy, o ztrátě volebního práva). Ostatně rozlišování stížností hájené nemá ani v textu zákona, ani v textu vl. nařízení žádné opory.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že přítomností zástupce správy závodu při volbě a skrutiniu nebyl porušen ani předpis zákona, ani volebního řádu. Je-li tomu tak, pak je lhostejno, zdali přítomnost zástupce správy závodu při volbě mohla míti vliv na výsledek volby, což stížnost tvrdí, neboť tato otázka měla by význam teprve tehdy, kdyby při volbě byl zákon neb volební řád porušen. Toho však v daném případě není, takže jsou námitky stížnosti stran možnosti ovlivnění výsledku volby bezpředmětné.